

[Kjær.]

og denne Urimelighed har vi søgt at raade Bod paa ved at stille en Række Ændringsforslag, hvorefter man, naar den personlige Skat, som vedkommende Skatteyder vilde komme til at svare i hver af de paagældende Kommuner, er beregnet, da tillige skal udregne, hvor meget han vilde komme til at svare i Ejendomsskat i hver af de paagældende Kommuner, hvis han der besad en Ejendom, der var vurderet til 10 000 Kr.'s Ejendomsskyld og 3 000 Kr.'s Grundskyld. Det saaledes fremkomne Beløb medtages da i Beregningen og Fordelingen af Skatten, og det vil for Skatteyderen betyde en Nedsættelse, svarende til et Beløb, der er lig med Forskellen mellem de to Ejendomsskattebeløb ganget med Indtægtsbrøken — en Nedsættelse, der i mange Tilfælde ikke kan siges at være meget stor, men som dog vil kunne tjene til at udligne en Urimelighed.

Det tredje Hovedomraade, der skal omtales her, er Selskabsbeskatningen. Der er paa dette Punkt af Ministeren foreslaaet visse Ændringer. For saa vidt disse Ændringer angaar Fordelingen af Skatten, har vi ikke noget at erindre derimod; men vi maa absolut gaa imod Bestemmelsen om, at Selskaber skal beskattes med mindst 4 pCt., en Bestemmelse, der vil virke fuldkommen urimelig i Kommuner, hvor Skatteprocenten — og for øvrigt ogsaa Ligningsprocenten — ligger under dette Tal. Vi er helt vel klar over, hvad Hensigten med en saadan Bestemmelse er, og vi er tillige klar over, hvad Følgen deraf vil blive, den nemlig, at visse Virksomheder, der i og for sig naturligt hører hjemme i Oplandskommuner, Landkommuner, vil sige som saa: Vi flytter ind til Byerne; naar vi alligevel skal betale lige saa meget, er der derinde visse Fordele, som vi ønsker at drage Nytte af. Noget saadant finder vi urigtigt, og vi maa derfor stemme imod denne Bestemmelse.

Ud over det, jeg her har fremført, har jeg kun at sige, at vi ikke ønsker den Oplysningspligt, der i Øjeblikket paahviler visse Banker, Sparekasser og andre Selskaber, udvidet, og derfor foreslaar vi, at Lovforslagets § 45 affattes i Overensstemmelse med hittidige Bestemmelser.

Lad mig da slutte disse Bemærkninger med at sige, at vi gerne havde set, om der paa dette bestemte, rent sagligt betonedede Lovgivningsomraade var blevet Enighed Partierne imellem. Noget saadant skulde paa Forhaand ikke synes udelukket; vi

har da ogsaa paa ethvert Punkt erklæret os villige til Forhandling, ligesom vi har hævdet, at intet af de af os opstillede Ændringsforslag, ingen af de i disse opførte Tal eller Bestemmelser paa noget Punkt skulde opfattes som Ultimatum. Vi har, som sagt, erklæret os rede til Forhandling — en saadan har man ikke ønsket, og vi har da kun haft den Udvej at stille vore Ændringsforslag og saa i øvrigt overlade Regeringen og dens Partier Ansvaret for Loven.

Korsgaard: Det Forslag, som foreligger til Behandling, hedder jo Forslag til Lov vedrørende personlig Skat til Kommunen. Jeg vil gerne begynde med at spørge, om personlig Skat til Kommunen ogsaa automatisk omfatter personlig Skat til Amtskommunen. Man vil maaske fra visse Sider studse lidt over, at dette Spørgsmaal rejses, fordi der hidtil ikke har været personlige Skatter til Amtskommunen; men det er en kendt Sag, at efter en Lov af en eller anden Dato fra 1933 er der i Øjeblikket en ikke ringe Mulighed for, at der vil komme personlig Skat til Amtskommunen. Dette er f. Eks. ogsaa taget i Betragtning i Udligningsforslaget vedrørende de forskellige Dele af Storkøbenhavn, idet det jo med Hensyn til Gentofte omtales specielt.

Jeg spørger altsaa, idet jeg mener, at man ikke uden videre kan gaa ud fra, at der ikke bliver svaret paa Spørgsmaalet — jeg ved vel, at det efterhaanden er blevet Sædvane for virkelig betydelige Ministre, at de ikke svarer paa det, de bliver spurgt om, men jeg vil altsaa foreløbig haabe, at der bliver svaret —, og hvis Svaret skulde falde ud i Retning af, at Amtskommunen kommer ikke denne Sag ved, saa maa jeg gaa til min Gruppe og anmode om Bemyndigelse til at stille et Ændringsforslag, der tager den med.

Jeg maa gøre det ud fra den Betragtning, at som Erhvervsskatten kommer til at ligge efter dette Forslag, dels som det er forelagt, dels som det bliver med Flertallets Ændringer, skal en Funktionær, som tjener hele sin Løn i Erhvervskommunen, betale lige saa meget i samlet personlig Skat til de to Kommuner, som han skulde betale, hvis han boede i den Kommune, der har den højeste Skatteprocent. Hvis han nu yderligere paa Grund af amtskommunal Skat skulde betale personlig direkte Skat til Amtet, saa synes jeg, det vilde være saa dundrende uretfærdigt, som det nogenlunde